

treball

SETMANAL

Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 454

Barcelona, 8 de Novembre de 1.976

Preu, 10 pessetes

VIDIELLA ARRIBA A BARCELONA EL DIUMENGE 21

BENVINGUT A CASA, RAFAEL!

La millor notícia d'aquesta temuda i desitjada tardor calenta és, sens dubte, que el pròxim diumenge dia 21 -i no el 14, com havíem anunciat primerament-, a les 8 del vespre, arriba a l'estació de Sants de Barcelona en Rafael Vidiella.

El retorn de Rafael constitueix un signe d'avanç cap a la reconciliació i la convivència dels espanyols molt més autèntic que tots els projectes sotmesos

a les Corts pel govern Suárez. Però, en contrapartida, recorda que encara cueja l'esperit de guerra civil, que encara es nega el dret de tornar a Dolores Ibàrruri, a Santiago Carrillo i a altres espanyols, la permanència dels quals a l'exili suposa una denúncia de que el franquisme no va morir al mateix temps que Franco, de que encara falta conquerir l'amnistia total i les llibertats indiscriminades, perquè la reconciliació es faci realitat en la democràcia mitjançant l'exercici de la sobirania popular.

L'arribada de Vidiella, després de 37 anys d'exili, enforteix les zones de llibertat conquerides fins ara, la legitimitat del moviment obrer i sindical, de la Generalitat i del partit dels comunistes catalans que Rafael representa amb autenticitat indiscutida i indiscutible.

Els comunistes, els treballadors i el poble de Catalunya estem de festa.
Benvingut a casa, Rafael!

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

LA VAGA DEL DIA 12

Les diades de l'Assemblea de Catalunya, dels dies 6, 7 i 8, així com la jornada del dia 12, convocada per les centrals sindicals, són ja una fita d'una importància extraordinària. Convocades per instàncies diferents, amb objectius també diferenciats, ambdues tenen avui, però, un objectiu polític ben precís: fer possible la intervenció del poble en la batalla entre reforma i ruptura, i inclinar la correlació de forces a favor d'aquesta darrera.

Dèiem en un número anterior de "Treball" que era urgent de trencar l'equilibri de debilitats entre un govern que proposa de tirar endavant la seva proposta reformista i una oposició que, malgrat tots els avenços, no ha estat capaç encara d'imposar el seu projecte de ruptura. I dèiem també que per trencar aquest equilibri i desbloquejar la situació calien noves iniciatives polítiques, lligades a una més gran capacitat de mobilització del poble. Doncs bé, les convocatòries pels dies 6, 7 i 8, i la jornada del 12, s'inscriuen perfectament en aquesta perspectiva.

La Jornada del dia 12, preparada a l'instància del Govern de Catalunya i a totes

les zones industrials de l'Estat espanyol, respon a la voluntat dels treballadors d'oposar-se a les mesures econòmiques del govern, i de fer-ho unitàriament. No es tracta d'una resposta crispada i dispersa, sinó d'un triomf de la unitat i de la responsabilitat. Es una convocatòria necessària per obligar al govern a negociar la ruptura. I farà avançar el conjunt de l'oposició per aquest camí, imprescindible avui per anar sense violències, cap a la democràcia.

En els dies que ens separen del divendres dia 12, tots els demòcrates, i en primer lloc els comunistes, tenim una tasca central: donar suport a la iniciativa de les organitzacions sindicals i guanyar, per a aquesta iniciativa, els treballadors.

D'això depèn, en bona part, no solament l'èxit del govern en el seu propòsit de carregar la crisi econòmica damunt les espatlles de la classe obrera i les masses, sinó també el desbloqueig de la situació política d'impasse i la seva solució en un sentit pacífic i democràtic.

COMUNICAT DEL PARTIT

S'ha reunit el Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya i després d'examinar les diferents qüestions referides a la situació política ha pres els següents acords:

1.- Expressar la seva satisfacció per la constitució de la Plataforma d'Organismes Democràtics (POD) i recolzar el document elaborat a València i aprovat a Madrid.

2.- Protestar per la prohibició de celebrar l'acte central de commemoració del Vè aniversari de l'Assemblea de Catalunya i donar suport a les decisions del Secretariat de l'Assemblea que manté la convocatòria i crida a una manifestació contra la prohibició.

3.- Protestar per la intensificació de les mesures repressives preses pel govern. Les detencions dels companys Cipriano García, C. Márquez, Vicenç Hidalgo, etc., creixen com un obstacle que el poder vol interposar davant la diada de lluita del proper dia 12, convocada unitàriament per totes les organitzacions sindicals i que el PSUC recolza.

Expressar la protesta per les detencions de companys del PTE i d'altres grups polítics, efectuades per la policia política en compliment d'una circular de la Direcció General de Seguretat.

Protestar per la prohibició de la reunió d'intel.lectuals i professionals de l'Estat, convocada per l'Assemblea d'Intel.lectuals, Artistes i Professionals catalans. Per les constants prohibicions d'actes culturals. Pels nombrosos segrests a publicacions i prohibicions d'actes de presentació de llibres i revistes.

4.- Protestar per la detenció del secretari general del PSUC, company Gregori López Raimundo, de qui la situació legal -cal recordar-ho- està encara en mans del TOP. Amb motiu d'aquesta detenció, el C.E. vol assenyalar l'agraïment del PSUC a les diferents forces polítiques, socials i personalitats que varen interessar-se per la seva llibertat immediata i regraciar les diferents i nombroses proves de solidaritat rebudes. Constatar amb satisfacció els esforços de mobilització que amb tota rapidesa i decisió foren fets pels militants del nostre partit. Cal que la llibertat del nostre secretari general constitueixi un pas més en la consecució de la plena legalitat i normalització del PSUC.

5.- Anunciar amb alegria l'arribada a Catalunya, el proper diumenge dia 14, del nostre company Rafael Vidiella. Es tracta d'un lluitador obrer i d'una personalitat política (fou President de la UGT de Catalunya i Conseller en diferents governs de la Generalitat) que torna després de 37 anys d'exili. La seva arribada però, no pot fer oblidar que encara són a l'exili i privats de passaport nombroses persones, i entre elles Dolores Ibàrruri i Santiago Carrillo.

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

CATALUNYA I LA RUPTURA

(Foto d'arxiu)

Amb aquest títol, "El Correo Catalán" del 3-XI-76 publicava, a la seva "Tribuna", un article del secretari general del P.S.U.C. del qual reproduïm amplis fragments.

Des d'aquesta "Tribuna", el secretari general de CDC, Jordi Pujol, i el col·lectiu del PSC (ex-Reagrupament) que signa "Desclot" han explicat el seu vot negatiu en el Consell, recolzant, entre altres, en els arguments següents:

1. Que Coordinació Democràtica, principal promotora de la Plataforma d'Organismes Democràtics, no té una posició clara en defensa de l'Estatut del 32 i de la Generalitat, i que Catalunya no pot delegar en d'altres la negociació amb el govern Suárez de les seves reivindicacions nacionals.

2. Que propugnen una negociació separada de l'oposició catalana amb l'esmentat govern Suárez a través del president de la Generalitat a l'exili, senyor Tarradellas.

L'argument núm. 1 ha quedat ja invalidat pels fets. La declaració constituent de la POD prova de manera taxativa que -fins i tot sense participació del CFPC- totes les instàncies unitàries del país donen suport a les reivindicacions catalanes, defensades a la reunió del dia 23 i a les anteriors de València i Madrid pels delegats de l'Assemblea de Catalunya.

Hi ha raons per suposar, això no obstant, que si l'Assemblea de Catalunya hagués adoptat una actitud aïllacionista semblant a la del Consell, avui no existiria la POD ni hi hauria un programa comú de l'oposició per a la negociació amb el Govern. A més, Catalunya apareixeria als ulls dels altres pobles d'Espanya com la principal culpable de la divisió de l'oposició espanyola i de la seva incapacitat per imposar al Govern -o als poders fàctics, com diuen a Madrid- la ruptura pactada, cosa que hagués donat una arma poderosa als enemics de Catalunya i dels seus drets nacionals.

D'altra banda, la presència de l'AC a la POD no implica cap cessió a d'altres de la representació de Catalunya, perquè l'AC hi participa amb els mateixos drets que les restants instàncies unitàries i té idèntiques possibilitats d'estar present en la negociació amb el Govern, si és que n'hi arriba a haver. El Consell, en canvi, si no rectifica

depressa la seva posició i s'incorpora a la POD, pot quedar al marge d'aquesta negociació i sense cap possibilitat d'influir en l'orientació del futur govern provisional -o d'ampli consens- que hauria de culminar la ruptura pactada.

Aviat es demostrarà que és també errònia l'orientació alternativa propugnada pels sis partits contraris a la participació del Consell en el procés de creació de la POD -consignada al començament en el punt 2-. La negociació separada de Catalunya amb el Govern actual és un somni de política-ficció. El president Suárez, cap de la segona versió del reformisme, no pot negociar el restabliment de l'Estatut de 1932 amb el president de la Generalitat a l'exili mentre continuïn vigents les lleis i institucions franquistes. L'autonomia catalana no es pot "restablir demà" mateix amb la sola necessitat d'abolir un decret de 1939", com va escriure "Desclot" en aquesta mateixa pàgina i com declara el senyor Tarradellas a "Cuadernos para el Diálogo", és a dir al marge -i abans- de la ruptura a escala de tot Espanya.

A més, si els sis partits del "no" temen, tal com ells afirmen, que Coordinació Democràtica i les altres instàncies unitàries que han creat la POD sacrificuin en la negociació les reivindicacions catalanes -fins i tot si el Consell s'hi afegeix-, ¿com explicar-se que creguin possible aconseguir de l'actual Govern la satisfacció d'aquestes reivindicacions?

Hi ha, doncs, motius per sospitar que aquests arguments són una cortina de fum per guanyar temps, per facilitar la prolongació de la situació present fins aconseguir que la correlació de forces al si de l'oposició sigui més favorable que ara als partits de la dreta del Consell.

El PSUC, que va votar amb cinc altres partits a favor de la participació del Consell en el procés de creació de la POD, considera al contrari que l'interès de Catalunya reclama arribar com més aviat millor a la ruptura, única via per recuperar l'Estatut de 1932 i les llibertats sense cap discriminació, cosa que només podrà aconseguir-se mitjançant l'acció unida de les forces democràtiques de tot Espanya.

Per això no acceptem que el Consell abraçi la política de negociació separada, contrària a les seves bases programàtiques, on consta que el Consell "...participarà d'una manera activa en la recerca d'un enteniment democràtic a nivell de tot l'Estat espanyol i propiciarà la constitució d'un sol organisme amb el qual poder pactar en nom de Catalunya".

El PSUC no podria consentir que, present suport en un empat de vots, certs partits pretenguin imposar en el Consell una política oposada a la que va servir de base per a la seva formació. Si alguns partits insistissin en aplicar la línia de negociació separada, destruirien el Consell i introduirien al si de l'oposició una divergència antagònica que comportaria danys greus a la causa de Catalunya i de la democràcia.

12 Novembre

A totes les zones industrials de Catalunya s'està preparant la vaga de 24 hores del dia 12. Segurament al Baix Llobregat és on la perspectiva de l'acció apareix amb més claredat. Però cal destacar que a Terrassa, Mataró, Sabadell, Vallès Oriental, Cerdanyola-Ripollet... s'està realitzant un procés de preparació semblant, amb assemblees de treballadors i de càrrecs sindicals, amb força propaganda escrita pels carrers, amb reunions amb representants dels empresaris, etcètera. Al Barcelonès, s'han pres ja acords de vaga a nombroses empreses de la majoria dels rams de producció així com als serveis. Tot això permet afirmar que el dia 12 serà, malgrat les pressions de les autoritats -com és el cas de la detenció de Cipriano Garcia i d'altres dirigents obrers-, una gran jornada de lluita obrera i popular.

Els companys Josep Lluís López Bulla i Joan Ramos, dirigents de la CONC, ens en parlen.

LOPEZ BULLA: "NO ES UN COMPROMIS AMB EL GOVERN"

J. Josep Lluís, algú ha dit que la Jornada de lluita del 12 és una acció pactada amb el Govern.

-Efectivament, un dels portaveus més destacats del PTE ha expressat aquesta concepció. Curiosament hom afirma que l'acció del dia 12, convocada per la COS, fa el joc del reformisme. Quan els problemes polítics, socials i econòmics no tenen solució al país mentre no sigui guanyada la batalla per la ruptura; mentre no siguin resolts, per la raó esmentada, els problemes urgents de l'atur obrer, de l'encariment, aquests companys es despenguen amb aquestes "per-

les", de les quals hauran de respondre davant de les assemblees obreres, ara mateix. Hauran d'explicar com es resol la resposta concreta a la gravetat de les mesures econòmiques del govern.

T. Ells parlen de replicar al paquet de mesures amb vagues i accions indefinides.

-Aquesta posició, a més de maximalista, és utòpica. I per això afavoreix les posicions "atentistes" de certs sectors polítics. El tot o res ha demostrat sempre la seva ineficàcia. Sempre hem vist -i ara de manera més concreta- com acaben les vagues indefinides, sense un nord concret: sense l'assoliment de les reivindicacions, amb el desmantellament de l'avantguarda. Així, les posicions d'aquests amics afavoreixen aquelles concepcions de l'oposició burgesa que intenta, per tots els mitjans, desmobi-

litzar i situar l'operació política en el terreny del pacte per la reforma. No, rotundament no! L'acció de 24 hores del dia 12 no és un compromís amb el reformisme, i així ho han comprès àmplies masses. Al contrari, no dur-la a terme voldria dir que el moviment obrer i sindicat beneeix, en la pràctica, les mesures econòmiques i tota la política del Govern.

T. És dintre de tot aquest procés de mobilitzacions que esteu posant en pràctica la reconversió sindical de les Comissions Obreres?

-Efectivament. Ja saps que som, en la pràctica, la Confederació Sindical de la C.O. Nacional de Catalunya. Cal accelerar, amb tota urgència, el procés. En cara hi ha un retard, perquè no es tracta, ara, de fer unes Comissions Obreres més grosses. Es tracta de dur a terme, acceleradament, el procés de transformació cap a la Confederació Sindical de les CC.OO. I no sols en teoria, sinó amb tots els instruments sindicals: secretaris, responsables d'organització, finances, propaganda, formació sindical, etc. L'Assemblea Magna del 14 de novembre, de cara a aquests fins, és una necessitat indefugible.

T. Com va l'afiliació?

-Tenint en compte la complexitat i les dificultats pràctiques, va bé. Això no obstant, és del tot insuficient el que s'ha fet fins ara. Sense ser "consignistes", cal afiliar centenars de milers de treballadors a Catalunya.

(A la pàgina 4, entrevista amb Joan Ramos)

CC.OO., USO, UGT, CNT I SOC

LA CRIDA UNITÀRIA

Les cinc centrals sindicals de Catalunya -CC.OO., USO, UGT, CNT i SOC- han fet una crida conjunta a tots els treballadors catalans per tal que participin a la jornada del dia 12. El text complet de la crida és el següent:

Les mesures econòmiques del Govern en el marc de la seva pretesa reforma, intenten lesionar greument els interessos de la classe treballadora. També signifiquen que els assalariats paguen la factura de l'actual crisi del sistema capitalista.

Amb aquesta finalitat, les mesures congelen pràcticament els salaris; es prohibeix la reducció de l'horari del treball; es torna a la reglamentació directament política de les relacions socioeconòmiques entre empresa i treballadors; es posa llum verda a les peticions empresarials d'acomiadament lliure (Art. 35), fàcilment comprat mitjançant una simple indemnització i que bloqueja la negociació salarial a favor de la pa-

tronal, cosa que fa que l'estat d'excepció laboral segueixi essent la regla que facilita l'explotació dels treballadors a l'Estat espanyol.

La continua i creixent inflació que patim actualment, a desgrat de l'austeritat imposada a la classe treballadora per les congelacions salarials, prova que són els grans capitalistes, els únics que poden beneficiar-se de tals "estabilitzacions". El Govern, al respondre als interessos del gran capital, no vol -ni pot- controlar els preus. L'"austeritat" només perjudica els treballadors. Suposa, senzillament, que la remuneració efectiva per hora treballada disminueix constantment, en relació amb els preus del mercat; equival ni més ni menys, a intensificar l'explotació.

Les llibertats sindicals, que ens permetin als treballadors associar-nos,

lliurement, per a defensar els nostres interessos de classe. Drets pels quals hem de lluitar per acabar d'una vegada amb l'encotillament que ens imposa l'actual aparell sindical que el Govern intenta mantenir sota les fórmules camuflades.

Davant d'aquest estat de coses, hem de donar una resposta immediata i coordinada. Les organitzacions sindicals de Catalunya (UGT, SOC, USO, CONC i CNT), fan una crida per tal que en les distintes assemblees de treballadors, que han de realitzar-se prèviament al dia 12 de novembre, es decideixin les accions que calgui efectuar en l'esmentada jornada: des d'assemblees en els llocs de treball fins a aturs parcials o totals de 24 hores. La significació d'aquesta jornada serà l'inici d'un procés d'acció per la base, que no es detindrà en aquest dia, sinó que es prolongarà en una lluita permanent per totes les nostres reivindicacions de classe.

"UNA GRAN JORNADA"

RAMOS: LA VAGA DEL DIA 12 AL BAIX LLOBREGAT

Joan Ramos, el conegut dirigent obrer del Baix Llobregat, membre del Comitè Executiu del PSUC, ens diu:

"Al Baix Llobregat anem cap a una vaga de 24 hores. Aquesta acció, la importància política de la qual no és necessari subratllar, l'hem plantejada en el marc de la lluita contra les recents mesures econòmiques del govern, però sense deslligar-la de la problemàtica concreta que té avui la classe obrera i el conjunt dels treballadors a la nostra comarca. Serà una acció lligada al conveni del metall i d'altres convenis com són el del vidre i la química, ambdós pendents de negociació".

"Jo tinc la seguretat que, a la jornada del dia 12, hi participaran la gran majoria dels treballadors del Baix Llobregat, ja que a bona part de les empreses s'ha decidit en assemblees massives de participar-hi. A les gran fàbriques de la zona, l'acord és de parar 24 hores. Per altra banda, la jornada ha estat convocada unitàriament per CCOO, USO i UGT, que han creat un organisme unitari amb representants de les tres centrals sindicals. Aquest organisme, que funciona a nivell comarcal i també a cada localitat, assumeix la responsabilitat de l'acció i es proposa de controlar-la per evitar possibles provocacions o intents de manipulació".

"Abans del dia 12 hem previst, d'acord amb la crida de la COS, la realització de concentracions i manifestacions pacífiques i hem convidat a prendre-hi part totes les organitzacions democràtiques i tots els sectors populars i ciutadans igualment afectats per les mesures del govern."

"A més, s'ha creat una comissió de premsa la tasca de la qual serà la d'informar de tot allò que faci referència a la jornada."

"Finalment, voldria destacar que hem establert relació amb els empresaris del SEFES als quals hem explicat que no volíem enfonsar l'economia ni perjudicar les empreses sinó, senzillament, demostrar l'oposició dels treballadors a la provocació del govern reformista. Els hem dit també que volíem trobar una sortida negociada a la pressió que suposa l'acció del dia 12 i que era important evitar represàlies que no farien altra cosa que allargar els conflictes i augmentar-ne el cost".

"Per tot això, les nostres impressions són molt optimistes. Esperem fer del dia 12 una gran jornada de lluita a tota la comarca."

CRIDA DE L'ASSOCIACIÓ D'EX-PRESOS POLÍTICS

Catalunya amb el País Basc

L'Associació Catalana d'Ex-presos polítics, "davant l'extrema gravetat a què ha arribat la situació política a Euskadi", ha fet una declaració en la qual diu, entre altres coses:

"El poble basc es troba immers en un veritable clima de terror que tendeix a convertir-lo en espectador passiu d'un combat entre minories. Però entre minories que, per part de les autoritats, reben un tracte diferent: les unes són perseguides, les altres no.

"Aquest clima de terror i de violència tendeix a bloquejar la solució política del problema d'Euskadi, tendeix a impedir que el poble basc manifesti amb força les seves justes aspiracions democràtiques i nacionals. Però sense una solució democràtica del problema nacional d'Euskadi, no serà possible donar una solució realment democràtica als problemes plantejats a tot l'Estat espanyol.

"La primera condició per a aquesta solució del problema d'Euskadi és la promulgació d'una amnistia total, sense exclusions. Mentre quedi un sol home o una sola dona tancats a la presó o condemnats a l'exili per haver lluitat per les llibertats nacionals del poble basc el problema d'Euskadi serà impossible de resoldre. Una altra qüestió és si és correcta o no la forma en què aquests homes i aquestes dones han lluitat. Però això només podrà decidir-se amb el ple exercici de les llibertats: només llavors podrà el poble basc dir què pensa i com valora les actituds dels grups més extremistes.

"Aquesta és la segona condició per a la solució del problema d'Euskadi: el ple exercici de les llibertats. Només així podran expressar-se les forces reals del País Basc, només així es podran imposar democràticament les solucions més constructives, només així es podran conèixer les veritables opcions de la població.

"Però, en un context nacional com el d'Euskadi, les llibertats democràtiques han d'exercir-se en un marc institucional propi, és a dir, en un marc autonòmic. L'actual clima de terror i d'enfrontament entre minories només podrà ser superat si el poble basc compta amb institucions d'autogovern que li permetin controlar per si mateix l'ordre públic i donar solucions descentralitzades als problemes polítics i socials amb què avui es troba el país.

"Llibertat, amnistia i autonomia són les condicions mínimes i necessàries per avançar cap a una solució democràtica del problema existent a Euskadi.

"Però llibertat, amnistia i autonomia són, també, les aspiracions que el poble de Catalunya ha expressat en les seves manifestacions multitudinàries dels darrers mesos.

"Llibertat, amnistia i autonomia són, d'altra banda, els tres eixos que

configuren els programes i les solucions de tots els òrgans unitaris de l'oposició democràtica arreu de l'Estat espanyol.

"Més encara: llibertat, amnistia i autonomia són les condicions indispensables per a fer efectiu a tot el país el principi de la sobirania del poble. Sense aquestes condicions, la sobirania del poble no passarà de ser una fórmula retòrica que no resoldrà res ni donarà sortida a cap dels gravíssims problemes amb què avui s'enfronten els pobles d'Espanya.

"Per això el problema d'Euskadi no és un problema exclusiu del poble basc. No és una qüestió que es pugui contemplar des de lluny ni que es pugui resoldre amb simples proclamacions de simpatia o amb simples exclamacions d'indignació.

"Cal que arreu del país s'estengui un poderós moviment de solidaritat amb la justa causa del poble basc. Cal que aquells sectors del nostre poble que aspiren a la llibertat i a la democràcia facin sentir la seva veu en suport d'Euskadi. Cal exigir amb renovada força l'acabament del clima de terror i de repressió al País Basc i impulsar una mobilització solidària que permeti restablir la convivència cívica i avançar cap a una solució realment democràtica dels problemes plantejats. Convivència i solució que només seran factibles si la simpatia envers els germans d'Euskadi es tradueix en un vast moviment per les llibertats democràtiques, l'amnistia total i els estatuts d'autonomia.

"Aquesta és l'exigència que el nostre poble ha d'assumir sense esperar i per la qual l'Associació Catalana d'Ex-Presos Polítics i Socials ha considerat un deure dirigir-se a l'opinió i a les forces polítiques democràtiques."

detinguts incòmodes

Cipriano García i els seus companys de la CONC, detinguts dijous, foren alliberats dissabte. Els autors de la detenció pretenien obstaculitzar la preparació de la jornada de vaga del dia 12, però la solidaritat obrera i ciutadana va fer dels dirigents de Comissions uns detinguts incòmodes: la seva llibertat s'havia ja incorporat a les reivindicacions obreres davant la jornada. (A la foto, Cipriano García en el moment d'ésser alliberat)

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

CINQUÈ ANIVERSARI

El set de novembre de 1971 -ahir va fer cinc anys- es constituí l'Assemblea de Catalunya. Era un diumenge i a l'església de Sant Agustí de Barcelona, s'aplegaren prop de 300 persones representants de gairebé totes les forces polítiques democràtiques catalanes, de moviments de masses i d'entitats i associacions cíviques, així com diverses personalitats. La constitució de l'Assemblea culminava un llarg procés unitari començat molts anys abans, del qual en foren fites importants la "caputrinada" de 1967 i la creació de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, el desembre de 1969.

Cinc anys de lluita per la llibertat. Del 1971 fins ara l'Assemblea ha protagonitzat totes les grans mobilitzacions polítiques per les llibertats a Catalunya i ha esdevingut l'organisme

polític més representatiu existent a l'Estat espanyol.

Ara, l'Assemblea celebra el seu cinquè aniversari amb unes diades d'acció arreu de Catalunya, Jornades de debat, de discussió i clarificació política el dia 6, amb mitings i conferències a gairebé totes les comarques catalanes: Martorell, Terrassa, Sant Just, l'Hospitalet...; amb la presentació pública de noves assemblees locals, com ara les de Sitges i Esplugues; amb una diada de confraternització popular a Vilanova i la Geltrú, ahir, diumenge, i amb una jornada de lluita pels quatre punts a les empreses i als barris, avui dia 8. I amb repressió; pràcticament tots els actes han estat prohibits: conferències i actes públics a Santa Coloma, Calella, Sant Feliu, Vilanova, Sabadell, Sant Gervasi, Lleida, Vilafranca, Granollers, etc. I amb la prohibició de la concentració a Vilanova que aplegà, malgrat la presència de la Guàrdia Civil, que dificultava l'accés a la vila, a nombroses persones.

No podem encara fer un balanç, però sí podem dir que la commemoració del cinquè aniversari de l'Assemblea s'ha caracteritzat per la celebració de nombrosos actes arreu de Catalunya i per l'esforç repressiu de les autoritats, esforç que prova, una vegada més, la urgència d'assolir les llibertats democràtiques i nacionals.

ENSENYAMENT

CADA COP PITJOR

El començament del curs 76-77 ha estat marcat per l'agreujament de tots els problemes que tradicionalment s'han plantejat a les escoles i entre el professorat. No detallarem aquí els conflictes que s'han donat, i que han afectat molt especialment als mestres i professors interins, molts dels quals encara no tenen plaça a finals d'octubre, i al personal no docent de les Universitats, encara en vaga.

Aquests conflictes han repercutit en un retard considerable del començament del curs als centres d'ensenyament i en una degradació evident de les condicions pedagògiques.

La situació conflictiva, que es reprodueix any rera any al sector educatiu, sembla no tenir ja sortida possible en les actuals condicions polítiques. Si analitzem les directrius ministerials dels darrers temps, observem que la política seguida pel M.E.C. no apunta a cap solució real per al sistema educatiu. És ben clar que, davant les alternatives democràtiques elaborades pels ensenyants de diversos llocs del país i presidides per una voluntat de millora i homogenització de les condicions escolars, l'acció del M.E.C. ha anat encaminada a consolidar, de cara al futur, l'existència del classisme escolar.

Per aconseguir-ho, el que ha fet és resoldre, en gran part, els problemes de les escoles privades importants mitjançant les subvencions. Aquesta política ha tingut com a conseqüència immediata l'estancament de les construccions escolars estatals i la crisi de les escoles petites, que es troben amb greus problemes de supervivència. Alhora, la consolidació de les grans desigualtats existents entre escoles ve lligada a l'ofensiva actual d'un ampli sector de l'Església, menada sota la bandera de la defensa prioritària de l'escola privada i del suposat dret dels pares a escollir escola. De fet, aquesta ofensiva s'oposa a l'expansió i millora de l'es-

cola estatal, és a dir la destinada a les classes populars, i contribueix a mantenir el sistema escolar en les mateixes condicions en què ha estat sota

el franquisme. Podem afirmar que no hi ha política reformista en el terreny educatiu i que aquesta política, en el seu conjunt, ve presidida per una voluntat continuista i tendeix a fer més difícil la instauració d'una escola pública i unificada.

La prioritat financera concedida a l'escola privada comporta, al mateix temps, un agreujament de les condicions als centres estatals. Es parla, per exemple, d'augmentar el nombre legal d'alumnes per aula; es manipulen les xifres del nombre de places escolars, comptant cada lloc com si fossin tres a les escoles de Formació Professional i adduint que s'hi poden fer tres tornos; es retallen els pressupostos per pagar el professorat i el P.N.D.; s'intenta donar un caire de normalitat a una situació tan inadmissible que ja alguns inspectors i directors d'instituts s'han negat a dur a terme les directrius del M.E.C.

I aquest és, avui, un fet nou en el sector educatiu: la presa de consciència de grups i sectors que fins ara s'havien mantingut en una actitud ambigua i que, davant l'empitjorament de les condicions de treball, s'enfronten amb el M.E.C. Sectors com l'Associació de pares d'alumnes de BUP, que mai no s'havien manifestat, han denunciat el retard en el començament de curs. Tot el professorat dels instituts s'ha manifestat contra les mides ministerials i l'absència de solucions, negant-se a començar les classes.

A l'E.G.B., les mobilitzacions han estat també molt importants, tant entorn dels interins com d'escoles concretes afectades per problemes econòmics. S'està constituint una organització de mestres que comença de tenir amplitud, sobre tot entre els estatals.

No al colapso!

"Salvar la Universitat": el personal no docent, en una carta a l'opinió pública, demana a tothom comprensió i participació amb vista a aquest objectiu. La seva lluita, iniciada pel manteniment dels nivells salarials existents fins ara i per la normalització de les situacions laborals, assumeix aquest objectiu -superant temptacions corporativistes- que afecta a tots els universitaris i a tota la societat catalana.

No es tracta, al nostre entendre, de salvar una institució classista, decrepita i científicament degradada. Es tracta de salvar la continuïtat d'un treball, d'uns equips de professors i estudiants, d'unes infraestructures acadèmiques, en la perspectiva d'una renovació a fons dels estudis superiors. De no dilapidar una riquesa material i humana.

La reunió de professors celebrada al Paranimf el dia 5 és, en aquest sentit, important. La constitució de la Comissió Gestora i la convocatòria de Claustre General és la rèplica del moviment universitari democràtic al govern. Demuestra de quin cantó es troba el sentit de responsabilitat. El governador civil s'ha adonat del perill que representa que els professors democràtes prenguin la iniciativa i ha intentat arrabassar-la. Massa tard.

Es clar que el moviment universitari no té mitjans, ni econòmics ni institucionals. La seva única força és la capacitat política d'alçar un amplíssim moviment ciutadà i una forta pressió contra la política del govern. Cal ajudar-lo des de tots els àmbits!

LLUNY DE LA UNANIMITAT

La XXII reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha pres l'acord, "per consensus majoritari", d'emprendre la preparació d'una trobada a l'entorn de la Presidència de la Generalitat. El nostre Partit votà en contra, pels motius polítics que resumim a l'anterior número de TREBALL.

Voldríem avui cridar l'atenció sobre què significa aquest "consensus majoritari" en relació amb la unanimitat fent ressaltar dos aspectes de la votació:

1er. Sense posar en dubte la qualitat dels vots afirmatius, les xifres expressen que l'acord es prengué amb un 60% de vots positius.

2on. Que de les tres organitzacions sindicals presents en el debat, cap no va votar afirmativament i que dues, la U.G.T. i CC.OO., ho feren en contra.

UNIO DE PAGESOS

Cap al Congrés

En aquests moments d'esfondrament de l'aparell sindical verticalista de les Germandats, cal més que mai dirigir la lluita al camp cap a la consolidació de la UNIO DE PAGESOS.

La tasca principal, ara, és aconseguir que el seu proper Congrés, que se celebrarà el 28 de novembre a l'Espluga de Francolí, assolixi el més alt nivell de participació dels pagesos d'arreu de Catalunya. Els temes a debatre -Política agrària, Sindicalisme, la Terra, Cooperativisme i Estatuts-, serviran per a aglutinar i clarificar posicions amb vista a la nova etapa a desenvolupar, fins al moment de constituir el nou sindicat pagès. A més, serà l'ocasió per-

què els homes de la pagesia catalana, vinguts tant de la plana com de la muntanya, reunits lliurement, aixequin units la seva veu després de tants anys de dominació feixista.

Són totes les capes socials pageses que treballen directament la terra, propietaris petits, mitjans i benestants, arrendataris, masovers, parciers i jornaleros, les que hi arpleguen els seus esforços i reivindicacions. Ja que totes aquestes capes socials han estat explotades conjuntament pels monopolis i especuladors, mitjançant una consciència política agrària de l'Administració. No més aquesta unió aconseguirà establir, amb l'assoliment de les llibertats democràtiques, una autèntica llibertat sindical al camp. No hi caben ara distincions d'altres interessos contradictoris quan l'explotació és comuna i l'enemic també és comú. A més, les profundes transformacions en l'estructura socioeconòmica de l'agricultura que suposa la política de la dictadura, han esborrat les distincions clares entre els conreadors directes de la terra que abans havien existit, i veiem avui que els homes del camp han de fer una mica de tot per a poder subsistir.

Els milers de manifestants de Lleida i Tarragona, el més de maig, i a Torroella de Montgrí, el mes d'agost, són una prova de la força del nou sindicat pagès. Igualment les nombrosíssimes presentacions públiques (Pobla de Segur, Montblanc, Amposta, Castellans, Caldes de Montbui, etc) amb centenars de participants que s'han anat succeint arreu de Catalunya, el lloc cada vegada més destacat a la premsa i a la ràdio, proven el ressò que a la pagesia està trobant la UNIO DE PAGESOS.

L'enfortiment d'aquesta UNIO s'ha demostrat també amb el rebuig de les manobres verticalistes en ocasió de l'anomenat Congrés de l'Agricultura Catalana propiciat pels presidents de les Diputacions, mitjançant la denúncia pública que va fer la UTECO de Lleida.

Han de denunciar-se sense treva els últims intents consistents en la instauració de les Unions Provincials de Sindicats Agrícoles teledirigides per en Mombiedro de la Torre, aliat de la Santa Aliança neofranquista. Cal no deixar ni un sol espai buit, on aquests nous "representants" puguin trobar arrelament per a perpetuar la seva dominació sota la disfressa reformista.

Els comunistes catalans hem de continuar més que mai propiciant, en la més estreta col·laboració amb les altres forces democràtiques, el sorgiment de nous nuclis de pagesos de l'entorn dels punts programàtics de la UNIO DE PAGESOS, impulsar els que ja existeixin i donar suport a les reunions i assemblees on es debatin els temes del futur Congrés i les accions reivindicatives de preus mínims i altres per tal d'assegurar un millor benestar a l'agricultor. El nostre objectiu ha de ser fer possible el lema de la UNIO: CAP POBLE DE CATALUNYA SENSE LA UNIO DE PAGESOS.

vida del partit ★ vida del partit ★ vida del

CONFERÈNCIES DEL PARTIT A LES CIUTATS DE TERRASSA I CORNELLÀ

Continuen celebrant-se arreu de Catalunya conferències, plens i assemblees de les diverses organitzacions del PSUC. Aquesta setmana destacarem la II Conferència de l'organització de Terrassa, que va durar dos dies i en la qual intervingueren 120 companys, delegats de les agrupacions i federacions locals, com també la Conferència de Cornellà, que aplegà 75 delegats.

Entre els acords que es prengueren a Terrassa destacarem: la necessitat de reforçar el moviment popular, la difusió massiva de la premsa del Partit i impulsar l'organització d'un moviment específic de dones.

A Cornellà, la qüestió nacional i el programa "Salvem Cornellà per la democràcia i una vida més digna", foren abordats amb força, deixant obert un debat en tota l'organització sobre els pros i contres de TREBALL en català.

Tant a Cornellà com a Terrassa es posà en primer terme la necessitat de llançar a tot el poble, amb el partit davant, a una gran ofensiva que reculli la crida de l'Assemblea de Catalunya pels dies 6, 7 i 8, i de la C.O.S. pel dia 12, així com el suport del Partit a la sindicació dels treballadors en CC.OO. i a la construcció del nou sindicat.

En les dues conferències s'elegí el Comitè local.

El Partit està demostrant la seva vocació de democràcia interna tan bon punt les condicions ho fan possible. És freqüent en els plens i conferències -com és el cas de Terrassa i Cornellà- de l'elecció dels òrgans de direcció locals i comarcals. Aquesta és una pràctica que no podem defugir i en la qual hem d'anar trobant les formes més adequades que permetin assolir una màxima representativitat.

En aquest sentit, voldríem referir-nos a un aspecte que tant Carrillo en el seu informe de Roma com López Raimundo en l'informe que presentà al darrer Ple del Comitè Central aborden: el de la presència de companys obrers als comitès del Partit.

Començarem per deixar molt clara una qüestió: no sobren companys procedents del món de la cultura en els nostres comitès, al contrari, en manquen. Cal veure com aprofitar i ampliar les forces de la cultura en el sí del Partit i, al mateix temps, fer un esforç per a aconseguir que, en línies generals, la composició dels comitès sigui majoritàriament obrera, la qual cosa aconseguirem, no discriminant camarades de les forces de la cultura, sinó al multiplicar el nombre global de militants, al crear noves organitzacions, nous comitès, al ampliar els comitès actuals i promocionar en llocs de direcció més obrers, però també més dones, més camperols.

Cal evitar una falsa divisió de tasques al deixar pels militants obrers els problemes sindicals, i els treballs d'organització i direcció política pels militants del camp de la cultura. Si caiguéssim en aquest parany correríem el perill de desvirtuar el caràcter del nostre partit i frenaríem el nostre creixement entre les masses populars i la classe obrera.

Es possible que a l'hora de presentar candidatures valorem la preparació i la capacitat de forma subjectiva, perill en què caurem si elaborem la política del partit en les organitzacions i comitès de forma acadèmica, sense aquell estil planer, concret i popular que ha de presidir les nostres discussions polítiques si de veritat volem que els nostres plantejaments siguin assumits per les masses.

En aquest sentit cal valorar com un fet positiu, la incorporació al Comitè de Terrassa de tres dirigents obrers

Jordi Grau

JORNADES CATALANO- ANDALUSES

Estem sota el signe de les prohibicions: el reformisme només té un argument sòlid, l'argument d'impedir tot allò que tingui relació, directa o indirecta, amb la necessitat d'obrir un debat popular, sobre el present i sobre el futur. Una conferència d'Alejandro Rojas Marcos a Canovellas, població treballadora, era suspesa per maniobres d'un Ajuntament bunquerià. I a l'Hospital, Fernando Soto, de les CCOO de Sevilla, no podia parlar sobre "Andalucía vista desde el movimiento obrero". I encara més: l'acte de cloenda, que havia de ser celebrat a Verdum, el dia 5 de novembre, amb participació de Maria Angels Rivas, Amparo Pineda, Juan Alamillo i José Acosta, sota l'epígraf: "Acto de solidaridad catalano-andaluza" també va ser prohibit.

Les jornades tenien, evidentment, un interès enorme: davant tots els que pretenen enfrontar demagògicament les comunitats que conviuen a Catalunya, importava obrir un debat que situés correctament els veritables interessos dels treballadors de l'Estat, que s'aclarís com havia de ser entesa la solidaritat entre els diversos pobles de l'Estat espanyol, que fos justament explicada la nova consciència regional que sorgeix a Andalusia, en el marc de la lluita col·lectiva per la ruptura. El caràcter parcial que ha estat permès a les jornades podria, en canvi, deixar massa interrogants oberts. Tenim por, per exemple, que hi hagi grups massa obsessionats per guanyar vots, abans d'haver guanyat la democràcia..., o que hi hagi propostes nostàlgiques amb relació a la terra que l'expoliació capitalista ha obligat a abandonar, que potser no valorin els lligams que una lluita quotidiana per la supervivència i pels drets polítics elementals han creat en molts dels líders obrers catalans, que parlen "andalús".

El debat resta, per tant, obert. I és urgent abordar-lo, perquè és urgent que totes les forces i tots els pobles de l'Estat impulsin més enèrgicament la lluita per la democràcia, únic marc on serà possible copsar els veritables interessos del poble.

IGNASI RIERA

SERRAT, ALS BARRIS

EL RETORN DEL LERROUXISME

El lerrouxisme és un fenomen irreplicable. La barreja de demagògia obrerista i anticatalanisme impulsada per l'"Emperador del Paralelo" el primer terç d'aquest segle només aconseguí popularitat per dues raons: (1) No existia cap partit polític de la classe obrera realment implantat entre les masses treballadores, les quals dilapidaven els seus instints revolucionaris en combats sovint heroics però estèrils, que no trobaven traducció política. (2) En part com a conseqüència d'aquest apoliticisme, hi havia un divorci entre lluita obrera i reivindicació nacional catalana i aquesta fou assumida exclusivament, en el terreny polític, pels partits burgesos i petit-burgesos.

Avui, la falta de llibertats ens impedeix de saber com reaccionaran políticament les masses. Però es pot admetre com a plausible que no es compleixen cap de les dues condicions abans esmentades per al lerrouxisme. La classe obrera compta amb partits polítics, potencialment de masses, que, a més, han assumit amb molta energia la reivindicació nacional catalana i han començat a establir les premisses d'una àmplia aliança de les classes populars entorn d'un programa autonòmic i democràtic avançat.

Vol dir això que no és possible cap forma de lerrouxisme? No. No s'ha de descartar un *neo-lerrouxisme* que podria basar-se en dos fets nous: una immigració sense precedents vinguda d'altres terres hispàniques i una nova forma d'apoliticisme, la indiferència per la cosa pública fomentada per 40 anys de dictadura (amb una barreja de terror, ignorància i "consumisme"). Com és lògic, un neo-lerrouxisme sobre aquesta base no podria tenir el caire ofensiu que tingué el moviment d'Alejandro Lerroux. Hauria de basar-se en els sectors més endarrerits i toparia amb la sòlida competència d'un moviment obrer ben organitzat, políticament i sindicalment. Però sens dubte crearia tensions i divisions no menyspreables, en benefici de la reacció i el centralisme.

Per lluitar contra aquest eventual neo-lerrouxisme, les línies d'acció són evidents. D'una banda, cal fer un esforç per portar les més àmplies masses del poble a fer política. Això vol dir formes noves, flexibles, directes de dur la preocupació política al carrer. Vol dir trobar un llenguatge simple, entenedor, eloqüent, que popularitzi la sorti-

da democràtica. Es clar que això no és fàcil mentre no hi hagi ruptura, mentre es mantingui la separació des del poder entre masses i avantguardes polítiques i s'alimenti la confusió existent.

D'altra banda, les forces democràtiques i avançades han de plantejar-se amb una gran delicadesa totes les qüestions relatives als immigrants. Cal afirmar de manera contundent el dret que tenen a desenvolupar la seva llengua i la seva cultura, el dret dels seus fills a rebre l'ensenyament general en la llengua materna. Tot això és perfectament compatible amb la reivindicació, fonamental i no negociable, de plena normalització política i cultural de la vida nacional catalana.

Tota nació té, normalment, una dinàmica assimiladora dels immigrants que hi viuen. Catalunya també, i la té fins i tot avui, malgrat la carència d'instruments estatals de coerció que facilitin la integració dels nou vinguts. No es justifica la crispació que manifesten alguns sectors catalanistes, amb expressions de vegades excloents, que, a més, fomenten reaccions de temor entre els immigrants susceptibles de llençarlos, per instint d'autodefensa, en braços d'una demagògia neo-lerrouxista.

Catalunya ha d'obrir els seus braços als nous catalans donant-los totes les facilitats per a integrar-se a la seva pàtria d'adopció. I per fer-ho li calen instruments institucionals, li cal l'autogovern. Però aquesta integració no es pot fer forçant les persones. Cal tot un procés a partir d'una consciència de "ser foraster" que s'arrossega molt de temps i a la qual, fins i tot, alguns no volen renunciar. D'aquí la importància que conserven les formes folklòriques, els costums d'origen. D'aquí el pes de les Cases Regionals, que volen manipular els Fraga i companyia de cara a les seves maniobres neo-lerrouxistes. Els qui ens considerem demòcrates també hem de ser presents a les cases regionals, sense por de fomentar "andalusismes", "galleguismes" i altres moviments que, si es plantegen en el terreny de la denúncia de l'oligarquia financera reaccionària causant dels mals de tots i en el terreny de la fraternitat de tots els pobles, poden esdevenir un factor important d'unitat del poble de Catalunya i frustrar les maniobres divisionistes, anticatalanes i reaccionàries.

JOAQUIM SEMPÈRE

En Joan Manuel Serrat ha tornat de l'exili. I aquests dies hem recuperat la seva veu amb una sèrie de recitals que en Joan Manuel ha volgut que es fessin als barris i que s'organitzessin des de la base: les associacions de veïns. El primer d'aquests recitals, la trobada del cantant amb el seu públic de sempre i amb un altre de nou, fou al Palau Blaugrana II. Emotiu, artístic i cívic.

Aquestes ratlles volen saludar la seva arribada i prestar suport a la tasca que ha iniciat. Fer cançó popular ha de voler dir recollir tots i cadascun dels sentiments d'un poble, difondre-la per tots els canals que la portin al seu receptor natural: el poble. Que hi pugui arribar sense esforç i que el preu no superi les seves possibilitats.

El 29 d'octubre de 1976, Joan Manuel Serrat ha començat així.

ENTREVISTA AMB MONTSERRAT ROIG

VIDIELLA O L'AVENTURA DE LA REVOLUCIÓ

Acaba d'aparèixer el llibre de Montserrat Roig, *Rafael Vidiella, l'aventura de la revolució*, llarga entrevista feta per l'escriptora al vell revolucionari en el seu exili de Budapest i completada per cartes d'en Vidiella a l'autora. Quan falten pocs dies pel retorn de Vidiella a Catalunya, demanem a la Montserrat que ens en parli.

T. Per què has posat aquest títol al teu llibre: *L'aventura de la revolució*?

El cas d'en Vidiella és molt diferent. A mí, m'explicava coses del país que jo, venint d'alla, ignorava. Des de feia molts anys estava subscript a la premsa legal; rebia i llegia *Tele-Expres*, *Serra d'Or*, *Cuadernos*, *Destino*...

T. Suposo que parlaríeu de literatura. Coneix la literatura catalana d'ara?

-N'està molt al corrent. Em va agradar que no parlés només de política. És un

En la foto de TREBALL, Rafael Vidiella, juntament amb la seva companya, a la seva llar de Budapest.

MR. Per la varietat d'èpoques, dures i difícils sovint, que li han tocat viure i perquè, malgrat això, ha continuat sempre creient que només una transformació del món pot portar la felicitat a l'home. Quan dic aventura no vull dir que en Vidiella hagi estat un aventurer -amb tot el que comporta d'irracionalisme-, sinó un home d'una gran imaginació i ganes de viure.

T. El vas entrevistar quan ja tenia 84 anys. Conserva vitalitat?

-Enormement! Té una qualitat difícil de trobar en un vell lluitador: la il·lusió per la vida, per allò que és nou. Però no és cap ingenu: és un murri que se les empesca totes. El romanticisme no el té per infantilisme. En ell, va molt lligat a les millors qualitats de l'anarquisme tradicional, que ha sabut incorporar a la línia de pensament polític que el va dur al comunisme.

T. Has vist en Vidiella com el típic exiliat o no? Manté lligams amb el país?

-Per regla general, l'arteriosclerosi històrica és una de les malalties de l'exili. Als exiliats, se'ls atura el rellotge, se senten marginats, de vegades ressentits (i no els manquen raons).

home total, un home del poble, que s'ha fet ell mateix, llegint molta literatura. Quan vivia a Madrid, la policia anava a casa seva molt sovint a fer escorcolls i el que més l'empipava és que se li enduguessin els llibres o els estripessin. Conta que un dia que hi van entrar lladres els va dir: Benvinguts! Vosaltres no sou com els de la policia, que fan malbé els llibres.

T. La seva llarga trajectòria sindical i política és com un resum de la història del moviment obrer català. Quina creus que ha estat la seva aportació al moviment obrer?

-En Vidiella va recollir l'experiència del Noi del Sucre quan aquest s'adonà que calia una alternativa política a la lluita obrera inspirada pels anarquistes. Ell conegué molt de prop el Noi del Sucre. Evolucionà com els trentistes. Però no era home d'escissions, i se n'anà al PSOE, on no va estar mai a gust. Va ser dels que ja en 1934 parlaven d'unificació, a les tertúlies que feien a la plaça del Pi, amb gent de la USC i el PC. Així com en Comorera va aportar la seva catalanitat al PSUC, en Vidiella hi va aportar la seva llarga experiència de lluita obrera. Personalment, he de dir que les meves relacions amb en Rafael han estat molt fecundes per fer-me sentir, de manera més convincent que tots els escrits teòrics, el sentit i el valor de la lluita dels treballadors en el camí de la llibertat. En Vidiella ens pot ajudar a recuperar el que té de bo l'anarquisme tradicional, tan arrelat a Catalunya: la seva actitud davant de la vida, el seu deler no sols per transformar el món, sinó per transformar-se ells mateixos. Als seus 86 anys, en Vidiella estima molt la vida i creu que val la pena encara de lluitar. També vull remarcar que no fa comèdia, que el que diu, ho pensa. I que té un inesgotable sentit de l'humor.

Per confirmar-m'ho, la Montserrat em mostra una foto del seu segon casament. En Vidiella s'ha casat de nou als 83 anys... La dedicatòria diu: "En record d'una nova faceta de la meua incansable activitat revolucionària". No hi calen més comentaris!

'PER NADAL, TOTS A CASA!'

Hi ha objectius irrenunciables, com és el de l'ammistia total, sense trampes ni rebaixes, sense exclusions de cap

mena. Raó per la qual, tots els qui vam lluitar, mesos enrera, per l'ammistia, i molts d'altres encara, ens hem de sentir esperonats per tornar a convertir la lluita per l'ammistia en un dels eixos mobilitzadors de tots els ciutadans del país, de tots els qui fan professió de democràcia.

Es per això que "Treball" acull amb entusiasme, i fa seva, la campanya que està impulsant l'Associació de Familiars i Amics dels Presos Polítics, a nivell de tot l'Estat, amb una proposta nítida: "Per Nadal, tots a casa!". Campanya que resultarà eficaç si aconseguim una adhesió decidida de tots els sectors del poble, tip de tants anys d'odi programat i programàtic.

Quan parlem d'ammistia total, hi ha un nom que se'ns fa immediatament present: Euskadi. Que la campanya serveixi per a fer costat a la lluita del poble basc, per impedir que quedi aïllada, com al marge de les lluites dels altres pobles sotmesos a un mateix Règim polític incapaç d'entendre la Reconciliació.

PER LA AMMISTIA